

[A. C. Normann.]

ikke længere må overlades til det snart klassiske middel kreditstramning at klare vanskelighederne. Kreditstramning kan have været rimelig som et kortfristet middel, både da venstre og socialdemokraterne anvendte den, men på lang sigt indebærer kreditstramning spiren til en krise, der er stabilere og farligere end den aktuelle, og den er udemokratisk i sine virkninger. Derfor håber vi, at det må lykkes for regeringen inden alt for længe at få adgangen til den produktive kredit lettet noget. Det er min opfattelse, at selv en beskednen begyndelse efter alle disse år vil have en selvforstærkende virkning.

Det er også det radikale venstres ønske, at det må blive muligt at øge liberaliseringsområdet, ikke blot ved at ophæve biltildelingen, sådan som det nu sker, men også ved at give friere adgang til import inden for de færdigvaregrupper, der er billigere i andre lande. Atter her er det omkostningsniveauet, vi må have i tankerne.

De fremsatte lovforslag vil ikke være populære alle steder. Var de det, måtte det jo forudsætte, at de var virkningsløse. Alligevel mener det radikale venstre, at hovedparten af befolkningen vil billige forslagene, dels fordi de fordeler byrderne rimeligt på alle hovedgrupper, dels og især fordi alle grupper i Danmark nu må være interesserede i opbremsning inden for omkostningsniveauet.

Se blot på hovederhvervenes interesser. Landbruget må have en overvældende interesse deri, fordi dette erhverv er berøvet alle muligheder for kompensation for stigende omkostninger. Vi har nu i en årrække set vort landbrug gennemføre en meget stærk produktionsstigning og navnlig en overordentlig stærk stigning i eksporten. Når dette er sket samtidig med, at der har været færre udøvere af erhvervet, altså færre om at tilvejebringe disse værdier, skulle man tro, at de måtte være blevet rige alle sammen; men det er der sikkert mange landmænd der ikke synes de er, og

det har, når man ser på det samlet, sin forklaring deri, at i den periode, hvor denne udvikling har fundet sted, er omkostningerne steget lige så meget som, i perioder hurtigere end, produktionen og eksporten er steget.

Industrien har samme interesse. Omkostningerne truer konkurrenceevnen og hindrer udbygning og modernisering. Det kan efter min opfattelse næsten ikke siges for stærkt, hvor livsvigtigt det er for industrien, for produktionen og for beskæftigelsen, at denne erhvervsgruppe opnår en formindskelse af den pengenød, den nu har været ude for så længe.

Handelen, hvordan er det med den? Den må være brændende interesseret i, at der bliver valuta til import af varer, den kan handle med, at der bliver øget hjemmeproduktion af varer og øget omsætning.

Håndværket må være interesseret i lettere adgang til finansiering, interesseret i investering til udbygning og ombygning af erhvervsvirksomhederne og i øget byggeri. Fiskeriet må være interesseret i flådens forøgelse og modernisering og så fremdeles. Den samme interesse er altså til stede hele erhvervskompasset rundt.

En ganske tilsvarende interesse har — hvis den ikke tilsløres af agitatoriske hensyn — funktionærer, tjenestemænd og arbejdere. De kan ikke fortsat holdes i kampstemning imod de andre grupper for opnåelse af værdiløse nominelle indtægtsforbedringer. Hvad de forstandigste inden for lønmodtagergruppen ønsker, er større trykthed i beskæftigelsen, holdbarhed i løn værdien og sikring af en rimelig andel i produktionsfremgangen.

Men når vore reale interesser falder så stærkt sammen som nu, burde den psykologiske baggrund for folketingets samling om den rette politik også være til stede. Ved et tilbageblik over de sidste ti år må vi vel til erkende, at folketinget for ofte er veget tilbage for en tilstrækkelig konsekvent konsolidering af betalingsbalancen. Lad de enkelte dele af de tre foregående regeringers